

KISS MÁTÉ

APOSTOLKODÁS – mai „fiatal” szemmel

Ha egy első századi keresztény eljönne a mai világba, biztos, hogy nem hinne a szemének. Nem elsősorban a technikai fejlődésre és a nyelvi eltérésekre gondolok, hanem hogy milyenek látná az Egyházat, azt a közösséget, amelynek ő maga is a tagja.

Elsőször talán azt venné észre, hogy ez már nem az a közösség, amelyet ő megismert. Biztos vagyok abban, hogy sok különbséget észelne, akár a felépítettség, az elterjedés vagy akár a szabadság és biztonság terén – legalábbis itt Európában. De ami nagyon más lenne, talán az, hogy nem ugyanazt a lelkesedést látná, amely az akkori keresztényekben megvolt. Hogy ez probléma-e? Hát azt hiszem, hogy az. Mennyire mondható a mi felelőségünknek vagy hibáknak? Ez talán már nem olyan egyértelmű.

Arra a kérdésre visszatérve, hogy ugyanazt az Egyházat látná-e, a helyes válasz valójában az, hogy igen. Az Egyház ugyanaz volt a múltban, mint most is. Csak más a járulékokban. Az elmúlt két évezred sokat formált és alakított külsőre az Egyházon, mégis képes volt ugyanaz maradni.

Ez azonban nem az emberi teljesítmény műve, hanem a Szentléleké. „*Fluctuat, nec mergitur*” – ahogy a reformátusok mondják az Egyházról – „Hánykolódik, de nem süllyed el”. De ez a biztonság Istentől eredő gondviselés, amely fenntartja ezt a „zarándokegyházat” a történelem hullámaiban. A különbségek mégis meglátszanak a hajótesten.

Nekünk sem felelőségünk, sem hibánk nem lehet az, hogy melyik korbá vagy milyen helyre, illetve körülmények közé születünk. Sajnos, a mai világban az embereknek a Katolikus Egyházról nem az ugrik be elsőre, hogy „egy felsőbb értelmes Lény” által irányított közösség. Ez azonban nem olyan dolog, ami ellen ne tehetnénk semmit. Az Egyháznak mindannyian a tagjai vagyunk, akik meg vagyunk keresztelve, ennél fogva bizony mi is részesedünk azokban a karizmákban, amelyekben részesültek az első korok keresztényei is. Azok a keresztények, akik igazi meggyőződésből, sokszor az életük árán is hirdették az evangéliumot szavaikkal és tetteikkel. Akik meg tudtak térni, és hiteles életpéldával meg tudtak győzni egy egész kontinenst, hogy van üdvösség és van szabadulás, csak higgyenek az Isten Fiában.

Igen, ezekben a karizmákban mi is ugyanúgy részesülünk a szent bérmálás által. Nekünk is feladatunk felállni a megszokott, hétköznapi kereszténységünkökből, és napról napra egy kicsit jobbá válni, és nem feladni a küzdelmet a bűnök és kísértések ellen. Ehhez, úgy vélem, először is őszinte önvizsgálatra van szükségünk. Időnként álljunk meg, és nézzünk magunkba, hogy éppen hol állunk a mi saját tártányi mivoltunkban.

Ehhez szeretnék egyfajta „térképet” ajánlani a kedves Olvasóknak. Igazság szerint ez csak egy vélemény, az én meglátásaimat tartalmazza. Az a remény hajt, hogy valakinek még hasznos lehet, ezért szeretném megosztani. A papságra készülve lassan nekem is apostollá kell válnom, azaz meg kell ismernem és a magamévá kell tennem Jézus tanítását. Magát a tanítványságot három részre osztanám, három olyan fázisra, mely a felkészülésünket próbálja tükrözni az utunk során.

1. MEGSZÓLÍTOTSÁG

A magvetőről szóló példabeszédben (Mt 13,3–9) találkozhatunk azzal a tevékenységgel, melyet *kérügmának* (igehirdetés) hívunk. A kérügma az az üzenet, mely Jézus életéről és tanításáról szól. Ha ismerjük a példabeszédet, akkor tudjuk, hogy a magok, melyek az út szélére hullottak, azokat jelképezik, akikben nem vert gyökeret a tanítás. Bár meg lettek

szólítva, mégsem töprengtek el az üzenet jelentésén. A megszólítottokra vonatkozik, akikre az igehirdetés valamiféle hatással volt, de egyelőre még nem léptek tovább. Mégis fontosnak tartom ezt az állomást. Ahogy „az ige hallásból ered” (Róm 10,17), úgy először meg kell hallani az örömhírt ahhoz, hogy az hatással legyen ránk. Szent Pál apostol megdicséri a tesszaloniki híveket azért, mert Isten ígését helyes módon fogadták, hiszen megértették, hogy itt valami magasztosabb dologról van szó, mint emberi bölcselkedésről (1Tesz 2,13). Talán ben-

nünk is elindult valamikor egy ilyen folyamat, amikor kiskorunkban a szüleinktől, nagyszüleinktől hallottunk a hitről, egy jó lelkigyakorlaton, egy barátunk tanúságtételén vagy bármely más helyzetben. Az az apró mag valahol gyökeret vert bennünk, mert az emberi lélek fogékony az ígére, még ha nem is sikerül emberi módon mindenkit megszólítani. Ennél azonban tovább kell lépni, hiszen nem elég megszólítottnak lenni, hanem azt, amit hallottunk, minél jobban meg is kell ismernünk.

2. TANÍTVÁNYI LÉT

Jézus maga is tanítványokat gyűjtött maga köré, akik mindig ott voltak, és hallgatták az Ő tanítását, és szemtanúi voltak a csodáknak. Minden nagyobb tanítónak van egy tanítványi köre, amelynek tagjai alaposan megismerik a tanokat, és próbálják azokat az életük részévé tenni. Gyakorlóknak is nevezhetnénk ezeket az embereket, akik az ismert tudást a saját életükre vonatkoztatják. Ily módon kell nekünk is tanítvánnyá válnunk, úgy, hogy az isteni parancsok szerint élünk. Fontos, hogy ez nem merül ki a Tízparancsolat betartásában. Jézus ezt sokkal jobban kifejtette a Máté evangéliumában található hegyi beszédében, ahol elsőnek az Újszövetség tízparancsolatát, a nyolc boldogságot mutatta meg nekünk. Az újszövetségi megváltott ember e szerint igazítja életét, mely értelmet ad a szenvedéseknek, bátorít az állhatatosságban és a jó cselekedetek gyakorlásában. Az Újszövetség arany szabálya így szól: „Amit akartok, hogy veletek tegyenek az emberek, ti is tegyétek velük!” (Mt 7,12) Úgy vélem, hogy ezzel az irányelvvel érhetjük el azt a többletet, mely igazi tanítványokká tesz minket. Eddig felváltottuk azt, hogy a hitet először meg kell hallanunk, majd még jobban megtanulnunk, hogy életünk részévé tegyük. Mire van még szükségünk ahhoz, hogy Jézus teljes értékű, igaz tanítványává legyünk?

3. APOSTOLKODÁS

Jézus a tanítványok mellett apostolokat is kiválasztott. Ezek az emberek szinte tényleg ott voltak Jézus minden nagyobb cselekedeténél, és talán sokkal jobban ismerték is az Ő tanítását. Mégis volt valami, amitől többek voltak. Az igazi szerepük jelentősége Jézus feltámadása után, az Egyház megalapításától érhető tetten. Az apostolok tanúi voltak Jézus feltámadásának, és ez akkora erőt adott nekik, amellyel a Szentlélek indíttatására bátran tudták hirdetni Jézust az ismeretlen népeknek is. Ettől kezdve Egyházunk több embert tisztelt apostolként, hiszen a hetven tanítványt is ide sorolja, valamint olyan férfiakat és nőket, akik már nem is ismerték a földi Jézust, mégis annyira megértették az Ő tanítását, hogy a tizenkettőhöz hasonló buzgósággal hirdették a kérügmát. Ezekben az emberekben az a közös, hogy ők már mindent a feltámadás fényénél szemléltek, valamint a Szentlélek adott nekik indíttatást arra, hogy az egész világ apostolaivá váljanak.

Ilyen módon szeretném én is felhívni mindannyiunk figyelmét erre a hivatásra, melyre más szinten, de mind meghívást kaptunk. Keresztényként Jézus tanítványaivá kell válnunk, és törekednünk kell arra, hogy tanúságot tegyünk hitünkről, és hirdessük a feltámadás örömhírét minden embernek. Ebben látom én magam is a küldetésemet. Még sokat kell tanulnom ahhoz, hogy mindezt helyesen tudjam tenni, megtalálva az apostolkodás útját a mai kor igényei, mégis Jézus tanítása szerint.